

altsaa under ingen Omstændigheder paa-beraabe sig. Den højtærede Minister peger dernæst paa det ærede Medlem Hr. Professor Axel Møller. Jeg synes, det er meget uheldigt for den højtærede Minister, thi det ærede Medlem Hr. Axel Møller er endnu mere yderliggaaende end jeg. Det ærede Medlem mener nemlig, at hvis vor Lovgivning indeholder en Regel, hvorefter Justitsministeren kan paalægge en Dommer at anlægge Injuriesag, maa vi øjeblikkelig have den paagældende Lov forandret, saaledes at det bliver udtrykkelig fastslaaet, at dette ikke kan ske. Dette synes der i Virkeligheden at være stort Flertal for, og det ærede Medlem Hr. Axel Møller vil altsaa paa det konservative Folkepartis Vegne gaa med til en Lovændring, hvorefter Ministeren ikke kan paalægge en Dommer noget saadant.

Det ærede Medlem Hr. Heilesen udtalte sig ogsaa i Gaar meget kraftigt angaaende det samme Spørgsmaal. Jeg har ment at kunne nøjes med at sige: lad os blot være fri for en Lovændring baade i den ene og den anden Retning, men lad os overlade Spørgsmaalet til Domstolene ifølge de bestaaende Love. Vil Ministeren endelig have, at vi skal gaa videre, kunde man jo tage det Skridt, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller gør sig til Talsmand for, nemlig at vi ligefrem faar en positiv Bestemmelse, der siger, at Ministeren ikke kan gøre det. Jeg nævnte mine Argumenter forleden, og jeg skal kun gentage dem, Ministeren forsøgte at gendrive. Jeg udtalte — det staar Pag. 4272 —, at hvis vi hylder den højtærede Ministers Standpunkt her, saa vil det sige, at Ministeren paa denne Maade faar det i sin Magt at grave en hvilken som helst gammel Sag op, naar blot der fremkommer en Injurie mod vedkommende Dommer, thi Ministeren kan saa ganske roligt sige, at Dommeren maa anlægge Injuriesag, og under denne Injuriesag kan man føre alle mulige Vidner angaaende den gamle Sag. Saaledes lød mit Argument. Den højtærede Minister sagde: Det Argument er forkert, thi hvis Ministeren gaar den Vej, som han kan gaa ifølge Loven, nemlig selv at anlægge Sag, bliver Resultatet jo det samme. Nej, der bliver en stor Forskel, thi i det Tilfælde, at det er den private Dommer, der anlægger Sagen, kan han ikke protestere imod, at noget bliver taget op til Undersøgelse; i saa Fald vil Offentligheden sige: Naah, han er altsaa bange for, at det og det skal blive undersøgt. Naar det derimod er det offentlige, der anlægger Sagen, kan det offentlige sige: Nej, nu gaar det for

vidt, den, der har rettet Beskyldning mod Dommeren, maa virkelig have Beviserne paa rede Haand, han kan ikke sige: naar vi graver den og den gamle Sag op, tror jeg at kunne finde Argumenter. Det kan Statsadvokaten sætte sig imod, men det kan den private Sagsøger ikke sætte sig imod.

Jeg brugte endvidere det Argument, at hvis det er en privat Sag, er det offentlige heller ikke sikker paa, at Dommeren faar slaaet disse Injurier ned, thi han kan jo ordne sig forligsmæssigt med den anden, om jeg saa maa sige: underhaanden; saaledes var mine Udtalelser. Den højtærede Minister gengav mig ikke korrekt. Han sagde: Det er ikke rigtigt, thi det ærede Medlem Hr. Rytter maa jo vide, at en saadan Sag kan ikke afgøres forligsmæssigt, men skal afgøres ved Dom. Det ved jeg meget godt, men den højtærede Justitsminister ved ogsaa, hvad jeg mente med „underhaanden“. Det er nemlig den almindelige Maade — den, som har været diskuteret af Videnskaben —, at de to Parter bliver enige om mod en Dusør eller lignende at sige, at nu kan man ikke skaffe mere Oplysning, og saa maa Dommeren dømme paa det, der er kommet frem, og frifinde, skønt der, hvis det var det offentlige, der førte Sagen, maaske kunde føres meget mere i Marken end det, der er kommet frem. Der skal ganske rigtigt en Dom til, men hvis det er en rent privat Sag, kan Parterne blive enige om at lade være at fremskaffe alle mulige Oplysninger, idet vedkommende Embedsmand betaler Modparten for at lade være at komme frem med alle Oplysninger. Jeg havde foretrukket, at den højtærede Justitsminister havde citeret mig korrekt; han vidste, hvad jeg forstod ved „underhaanden“, thi det er det, der har været diskuteret af Videnskaben: Er det i Virkeligheden tilstrækkeligt, at vedkommende Embedsmand selv anlægger Sagen? Udsætter man ikke det offentlige for at blive nødt til at dømme paa Argumenter, som ikke er tilstrækkelige?

Jeg brugte endvidere det Argument, at mener Ministeren, det er af Vigtighed, at der bliver anlagt en saadan Sag, vil han meget let kunne faa Dommeren til det. Han behøver kun at henvende sig til Dommeren — selvfølgelig under høflige Former — og sige til ham, at han synes, at det kræves her, at der bliver anlagt Sag, og Dommeren vil selvfølgelig bøje sig derfor. Vil Dommeren ikke bøje sig derfor, har Ministeren den Udvej at tale med Justitiarius i vedkommende Ret, saa tror jeg ogsaa, Dommeren bøjer sig derfor. Og endelig kunde Ministeren sige: Hvis De ikke vil, saa vil jeg an-